

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.091 van 18 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij diende op 18 januari 2000, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 22 december 1999), een regularisatieaanvraag in.

De tweede Nederlandstalige kamer van de Commissie voor regularisatie verklaarde geen gunstig advies te kunnen geven aan de minister van Binnenlandse Zaken betreffende onderhavige regularisatieaanvraag. De minister van Binnenlandse Zaken besliste in zijn schrijven gedateerd op 21 maart 2000 de overwegingen van dit advies te onderschrijven en

deze tot de zijne te maken. Het tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken ingestelde beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State werd bij arrest nr. 110.315 van 17 september 2002 verworpen.

Op 8 februari 2007 verzocht verzoekende partij tot de afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp was. Deze beslissing, die op 5 mei 2008 werd betekend aan verzoekende partij, luidt als volgt:

*“(....) In toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mede dat dit verzoek **zonder voorwerp** is geworden. Betrokkene is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22/12/1999. Artikel 16§1 van de wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15/12/1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22/12/1999 van kracht is. (...)*”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad.

Verzoekende partij werpt de schending op van artikel 31. 3. van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekende partij betoogt dat niet is voorzien in een behandeling in volle rechtsmacht van onderhavig beroep daar aan de Raad in casu enkel een legaliteitscontrole werd toebedeeld waardoor de feiten die aan de grondslag lagen van de kwestieuze beslissing niet door de Raad kunnen worden beoordeeld.

Wat de verwijzing naar artikel 6 E.V.R.M. betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vast dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 E.V.R.M. vallen, omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben (R.v.St., X, nr. 161.169, 7 juli 2006). Voormeld artikel is niet van toepassing omdat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvordering uitspraak doet.

Betreffende de vermeende schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat dit artikel als dusdanig geen bindende kracht heeft. Het Europees Hof van Justitie stelt in de zaak C-540/03 d.d. 27 juni 2006 uitdrukkelijk dat “*het Handvest geen bindend rechtsinstrument is*” (R.v.St., X, beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 1.400, 18 oktober 2007). Het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot

oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

Verzoekende partij kan zich evenmin dienstig beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3 van deze richtlijn stelt immers dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De richtlijn is bijgevolg niet van toepassing op verzoekende partij, die de Ghanese nationaliteit bezit. Ook in hoofde van de gezinsleden van verzoekende partij, die allen de Belgische nationaliteit bezitten, is het grensoverschrijdend aspect binnen de Europese Unie, vereist bij voornoemde richtlijn, niet aanwezig.

Daarenboven wijst de Raad betreffende artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet op het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 juli 2008, waarin wordt gesteld dat *“de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft”* en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”*

Het middel is ongegrond.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Ambtshalve dient te worden onderzocht of verzoekende partij een belang heeft bij onder-havig beroep. Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan, gezien deze uitdrukkelijke wets-bepaling, verzoekende partij niet tot voordeel strekken aangezien het bestuur een gebonden bevoegdheid heeft en dus niet anders vermag dan dezelfde beslissing te nemen. (R.v.St., nr. 154.039, van 23 januari 2006).

Verzoekende partij stelt dat haar aanvraag nieuwe elementen bevat, met name de gezins-situatie van verzoeker (levenspartner en kind, die allen de Belgische nationaliteit bezitten), en dat bij een verwijdering van het Belgisch grondgebied artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 2 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag) worden geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfs-reglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

Bovendien laat verzoekende partij na aan te tonen dat haar verwijdering een schending zou uitmaken van haar recht op eerbiediging van het gezinsleven, gezien het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts een tijdelijke scheiding inhoudt. Het gegeven dat men tijdelijk het land dient te verlaten met de eventuele mogelijkheid om er terug te keren nadat men zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst maakt geen schending uit van artikel 8 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 152.639, 13 december 2005).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag merkt de raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van dit verdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (R.v.St., nr. 50.131, 9 november 1994), het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de

bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 2 van het Kinderrechten-verdrag niet dienstig inroepen (R.v.St., nr. 58.032, 7 februari 1996; R.v.St., nr. 65.754, 1 april 1997).

Verder wijst de Raad op het arrest van het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) nr. 103/2003 van 22 juli 2003 waarin het volgende wordt gesteld:

“(het) juist (is) dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 werd verworpen nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Die onmogelijkheid is evenwel het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf werd gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet waren bepaald” en dat “(die) bepaling (...) evenmin als onevenredig (kan) worden beschouwd.

Eenzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt.”

Uit het voormeld arrest blijkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de wet van 22 december 1999 het determinerend criterium is of de betrokkene al dan niet een regularisatie-aanvraag heeft ingediend op grond van de Regularisatiewet. In bevestigend geval betekent dit dat artikel 16 van de Regularisatiewet wordt toegepast en dit zonder onderscheid van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat gezien de in de wet van 22 december 1999 opgenomen verbodsbepaling, waarvan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet mag afwijken, verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep en dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietig-verklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.